

# Försöksobjekt 1B55

Gallret som omgav mig stressade mig inte precis. Jag hade snarare blivit stressad om jag vaknade upp en dag och inte satt fast i min 6 m<sup>2</sup> stora bur, eftersom jag isåfall inte vetat var jag var. Detta betyder såklart inte att jag gillar den. Faktum är att jag hatar den, nästan lika mycket som jag hatar djuren. Nästan lika mycket som jag hatar skylten på utsidan av min bur med texten "Försöksobjekt 1B55, Kvinna, 17 år". Här hade jag suttit fast i hela mitt liv. Bara för att jag var en människa.

Jag föddes här, på Salubrius som läkemedelsföretaget hette. Texten stod på de anställdas namnskyltar, tillsammans med deras namn och djurart. "My Berg, Salubrius, brunråtta" kunde det stå på en av dem. Men vi människor hade också små markeringar, i form av röda armband. På det fanns mitt nummer. Såklart var armbandet fastsatt av djuren. Djuren hade all kontroll över oss människor och kunde utnyttja oss till vad som helst.

Ljudet av fotsteg avbröt mina funderingar och två anställda råttor kom in. När de gick förbi min bur backade jag in i ett hörn. Jag ville inte känna deras andedräkt, höra deras steg eller se deras ansikten. Jag knep ihop ögonen och hörde fotstegen passera. Sedan hörde jag en smäll från en dörr på andra sidan av rummet. De var borta. Trots det tog det ett tag innan jag vågade öppna ögonen igen.

Jag var alltid rädd när de anställda kom, för jag visste aldrig vad de ville. Senast förra veckan hade de fört ut mig ur min bur, spänt fast mig och sövt ner mig. Dagen därpå vaknade jag med både blåmärken och öppna sår. Hade jag varit ett djur hade jag sluppit allt det här. Hela mitt liv skulle vara så mycket bättre om jag bara hade fötts som ett djur istället för en patetisk människa.

"Du?" En viskning kittlade mig i örat och jag vände mig om. Sedan log jag, för det var min vän. Min enda vän. Den enda levande varelsen som faktiskt brydde sig om mig. Det enda i hela världen jag älskade.

"Har du hört om Salubrius katastrof? De spenderade årtal på ett nytt läkemedel och igår testades det på 20 människor. Men det gick åt skogen. Alla människor fick något fel på hjärtat och 13 personer dog!" Hon förklarade med uppspärrade ögon som lyste av iver.

13 personer... Hennes röst ekade i huvudet. Jag var medveten om riskerna här. Varje gång de testade ett läkemedel på mig kunde jag dö.

"Varför berättar du det här?" Frågade jag. Jag var redan tillräckligt orolig, och det visste hon.

"För att..." Sa hon och drog triumferande upp en nyckelknippa i handen.

"Vi kanske aldrig behöver oroa oss för att dö i experiment. Igår glömde de låsa min bur, kan du fatta det? Jag letade rätt på nycklarna till buren och nu kan vi äntligen komma härifrån!" Hon stack in över tio nycklar i mitt lås för att hitta vilken av dem som passade.

Jag stirrade chockat framför mig och när hon fick upp dörren tog det ett tag innan jag insåg att jag kanske aldrig skulle behöva sätta min fot i buren igen. Jag hoppade ner på golvet. Från utsidan såg min bur så liten och obetydlig ut, tänkte jag förundrat, fortfarande chockad över vad som precis hänt.

"Kom nu!" Väste min vän. Jag vände ryggen mot buren och började gå.

När jag kom ut ur byggnaden slog den kalla luften emot mig som en osynlig vägg, som ville pressa mig tillbaka till byggnaden vi just lämnat. Aldrig hade jag trott att det skulle vara så kallt utanför Salubrius väggar. Min kompis stod bredvid mig och såg lika förvånad ut som jag kände mig.

Överallt fanns byggnader med neonskyltar. Husen enorma, sträckte sig mot himlen och tornade upp sig framför mig. Jag kände mig oändligt liten bland allt som omgav mig.

Säkert över hundra djur passerade, antingen med kassar i händerna, gåendes eller småspringande. Knappt några människor alls, jag hade bara sett tre stycken gående i koppel bredvid en hund eller zebra.

Jag kände till dem. Människor som var älskade av djuren. Om jag fick välja liv skulle jag vara en sådan. Jag fortsatte att betrakta omgivningen och upptäckte att jag skrattade. Kanske för att jag hade rymt från läkemedelsföretaget. Kanske för att den kalla luften gav mig ny energi. Kanske för att jag äntligen var fri.

När jag blundade föreställde jag mig att jag var ett djur. Jag skulle gå runt bland de andra och förbi Salubrius. Alla djur skulle hälsa på mig och vara trevliga mot mig. Men egentligen ville jag inte ha deras kärlek. Djuren var onda.

En hand på min axel drog mig tillbaka till ut ur mina fantasier och tillbaka till verkligheten. Och tur det, för när jag snodde runt stod ett djur bakom mig. Med fasa stirrade jag på det pälsklädda ansiktet. Fast det var namnbrickan på magen som skrämde mig mest. Den tydde på att vår resa till friheten skulle bli kort. "Magnus Ek, Salubrius, Iller", stod det. Jag vet inte om det var av förvåning eller rädsla, men jag kunde inte röra mig. Bara en tanke gnagde huvudet. Hur kunde de ens hitta oss?

Min vän och jag utbytte en blick, sedan sprang vi. När jag vände mig om såg jag med fasa hur djuret sprang efter oss. Sedan kände jag hur tre vassa klor borrade sig in i min hud och drog mig bakåt. Djuret hade kommit ikapp oss.

Jag skrek och min vän vände sig om. Hennes blick gick från förtvivlad till bestämd och hon sprang fram mot mig och djuret. Knuffade omkull det. Sparkade det.

Jag sjönk ner på knä och kände på ryggen. Tre djupa sår. Jag slöt ögonen och andades. Sedan öppnade jag ögonen och betraktade det främmande djuret.

Min vän sparkade fortfarande på det och blodet gjorde vägen röd. Den våta vätskan sipprade ut ur munnen, benen, armarna...

"Jag orkar inte mer! Under hela livet har djuren kontrollerat mig! Varför?" Skrek hon och fortsatte sparka, hårdare. Jag stirrade förvånat på henne och upptäckte att hon grät. Sedan kände jag hur mina egna ögon blev blanka och snart grät vi båda, medan hon slog det stackars djuret som nu låg slappt på marken. Själv satt jag fortfarande stilla och betraktade scenariot, som var suddigt av mina tårar.

Ett tjut fick mig att titta upp och min vän slutade tvärt att slåss. Djur vällde ut ur gula bildar med blått ljus på och två Schimpanser tog snabbt ett grepp om min vän.

"Akta!" Skrek hon, och jag hann uppfatta ett stort föremål svingande genom luften. Sedan kände jag en smäll i bakhuvudet och allt blev svart.

När jag vaknade låg jag i en säng och kände direkt igen Salubrius lokaler. Besvikelsen sköljde över mig som en våg. Var allt i onödan?

Snabbt gick jag upp ur sängen och satte fötterna på det kalla golvet. Bara en tanke ekade i huvudet. Jag måste hitta min kompis. När jag gick genom korridorerna insåg jag hur djuren kunde hitta oss. Det där röda armband. Först nu insåg jag att det visade vår position. Det höll oss helt enkelt fångna. Och den tanken fick mig att känna mig helt maktlös. Nästan som att vi aldrig rymt, som att vi aldrig var utanför Salubrius system.

När jag äntligen hittade min vän låg hon i en grå säng. Men jag hann knappt andas ut innan jag fylldes med skräck igen. Ett djur höll fast henne medan hon febrilt fäktade med armarna. Ett annat djur stod bredvid henne med en spruta.

I panik sprang jag mot henne och hon slutade kämpa emot. Våra blickar möttes och hon skakade långsamt på huvudet. Sedan pressades nålen in i hennes arm. Jag flämtade till, men såg bara sprutan i ögonvrån. Jag kunde inte slita blicken från min vän.

Hennes blanka ögon stirrade in i mina och stirrade tillbaka, ovetande om vad jag skulle ta mig till. Sedan blev hennes blick tom och jag såg de två djuren försvinna bort. Jag sprang fram till min kompis.

“Är du okej?” Frågade jag, men utan svar. Förvirrat ruskade mina darriga händer om hennes axlar. Hon svarade inte. Reagerade inte. Mina ögon blev blanka och jag såg mig om i rummet, sökande efter... något. Blicken fastnade på en vit maskin vid hennes säng och inom mig ringde en klocka: “EKG”. Blicken drogs till den lilla skärmen. På den fanns en grön, rak linje.

Jag skrek och kastade mig mot min vän. Hela jag skakade våldsamt. Sedan kände jag tårarna. Jag lät dem komma medan jag skakade på huvudet och viskade till henne, i hopp att hon skulle svara. Eller att linjen på maskinen skulle förändras. Det gjorde den inte. Jag kunde inte tänka klart. Hon är min vän. Var. Hon var min vän.

“Där”. Jag hörde en skarp röst bakom mig. Sedan grep två armar tag i mig och jag kastade med huvudet, med tårarna rinnande. Min blick var suddig.

“Kom här. Var inte rädd.” Rösten fortsatte prata med mig, men jag hörde inget. Sedan slutade jag kämpa emot och lät dem föra mig ut genom dörren. Så länge jag kunde fortsatte jag att stirra på min väns döda kropp.